

РЕШЕНИЕ

№ 1189

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Виктория Мингова Въззивно гражданско дело
№ 20231100501285 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

С Решение № 20054171 от 22.08.2022 г., постановено по гр. д. № 25032/2018 г. на СРС, 69 състав, е признато за установено по иска по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 430 ТЗ, вр. чл. 121 ЗЗД и чл. 92, ал. 1 ЗЗД, че Д. Л. Б., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, бул. „****“, ап. 12 и К. К. Б., ЕГН: *****, адрес: гр. Ямбол, ул. „****“ № *****, дължат солидарно на „Общинска Банка“ АД сумата от 2321,12 лв., представляващи дължима главница по договор за банков кредит от 06.12.2007 г., ведно със законната лихва от 17.03.2015 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 13768/2015г. по описа на СРС, 69 с-в, като искът за главница е отхвърлен за разликата над уважения размер от 2321, 12 лв. до пълния предявен размер от 3699, 35 лв., както и искът за сумата от 175, 06 лв., представляваща мораторна лихва за периода 06.05.2014 г. – 16.03.2015 г.

Срещу решението в частта, с която е отхвърлен предявеният установителен иск за разликата над уважения размер от 2321, 12 лв. до пълния предявен размер от 3699, 35 лв. – главница, е постъпила е въззивна жалба с вх. № 25062404/14.09.2022 г. на ищеца „Общинска Банка“ АД, ЕИК *****. В жалбата се излагат доводи за неправилност на първоинстанционното решение в обжалваната част. Въззивникът поддържа, че от представения по делото договор за цесия и приложения към него се

установява, че към датата на цесията – 18.12.2019 г., ищецът е цедирал вземането си спрямо ответниците на „К. БГ“ АД, което вземане към датата на цесията било в размер на 4623, 10 лева, от които 3699, 35 лева била стойността на дължимата се по процесния кредит главница, като от експертизата на вещото лице се установявало, че след тази дата ответниците не са извършвали плащания. Моли за отмяна на решението в обжалваната част и уважаване в цялост на предявения иск.

Не са постъпили отговори на въззивната жалба на „Общинска Банка“ АД.

Срещу решението в частта, с която е уважен искът за сумата от 2321, 12 лв. спрямо К. Б., представляващи дължима главница по договор за банков кредит от 06.12.2007 г., ведно със законната лихва от 17.03.2015 г. до изплащане на вземането, е постъпила въззивна жалба вх. № 25061990/13.09.2022 г. на ответника – К. К. Б.. Изложени са доводи за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Въззивникът поддържа, че решението е постановено по нередовна искова молба, че неправилно СРС е приел, че ответникът К. Б. отговаря като поръчител за претендираните вземания. Излага, че от Извлечение от счетоводни книги от дата 17.03.2015 г., се установява, че са налице десет просрочени вноски по Договора за кредит с падежи между 06.09.2013 г. и 06.06.2014 г., като счита, че с настъпването на падежите на десетте отделни просрочени вноски по отношение на всяка една от тях е започнал да тече 6-месечният преклузивен срок по чл. 147 ЗЗД. Поддържа, че остатъкът по кредита в размер на 8 208, 30 лева е бил обявен за предсрочно изискуем на 16.06.2014 г., като с упражняване на правомощието на банката да направи кредита предсрочно изискуем, е започнал да тече срокът по чл. 147 ЗЗД и по отношение на частта от кредита, обявена за предсрочно изискуема, като към 17.03.2015 г. – датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение, 6-месечният преклузивен срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД бил изтекъл, поради което поръчителството било прекратено. Отделно от изложеното част от претендираните в производството суми били платени. При условията на евентуалност, прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на вземанията, заявени с исковата молба Моли за отмяна на решението в обжалваната част и отхвърляне в цялост на предявения иск.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – „К. БГ“ АД, оспорва подадената въззивна жалба на К. Б. с депозиран в законоустановения срок отговор. Счита решението в обжалваната част за правилно и обосновано.

Ищецът „Общинска Банка“ АД оспорва подадената въззивна жалба на К. Б. с депозиран в законоустановения срок отговор. Сочи, че решението не е постановено при нередовна искова молба, както и че не е изтекъл преклузивният срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД. Оспорва се и релевираното възражение за изтекла погасителна давност. Моли за потвърждаване на решението в обжалваната от ответника част.

Срещу решението в частта, в която е отхвърлен предявеният

установителен иск за разликата над уважения размер от 2321,12 лв. до пълния предявен размер от 3699, 35 лв. – главница, е постъпила въззивна жалба с вх. № 25062408/14.09.2022 г. на „К. БГ“ АД, ЕИК 2*****, конституиран като трето лице – помагач на страната на ищеца „Общинска банка“ АД. В жалбата се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на първоинстанционното решение в обжалваната част. Въззивникът поддържа, че от договор за цесия от 18.12.2019 г. и приложения към него, се установява, че „К. БГ“ АД е придобил вземане спрямо ответниците в размер 4 623, 10 лева, както и че след датата на цесията не са постъпвали плащания по процесния кредит, поради което счита, че неправилно съдът е отхвърлил претенцията в пълния дължим размер от 3699, 35 лева, колкото е стойността на прехвърлено вземане за главницата. Моли се за отмяна на решението и уважаване в цялост на предявения иск за главница.

Не са постъпили отговори на въззивната жалба на „К. БГ“ АД.

В съдебно заседание процесуалният представител на въззиваемия-ответник – Д. Л. Б., оспорва въззивните жалби на ищеца и третото лице помагач и моли за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваната от тях част.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивните жалби пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещните страни, намира за установено следното:

Въззивните жалби са допустими, като подадени от лица, които имат интерес да обжалват постановеното съдебно решение в съответните части. Постъпили са в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, имат съдържанието, предвидено в разпоредбата на чл. 260 ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваните части. Първоинстанционният съд не е допуснал нарушение на императивни материалноправни норми. Същото е и правилно в обжалваните части, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Решението е влязло в сила в частта, с която е отхвърлен искът за сумата от 175, 06 лв., представляваща мораторна лихва за периода 06.05.2014 г. – 16.03.2015 г., както и в частта, с която е уважен искът за главница срещу Д. Л. Б., като необжалвано от страните. Във връзка с доводите в жалбите за неправилност на решението, въззивният съд намира следното:

По доводите във въззивните жалби на „Общинска банка“ АД и „К. БГ“ АД:

Видно от изготвените заключение и допълнителни заключения по ССЧЕ, неоспорени от страните, които съдят кредитира като компетентно, обективно и безпристрастно дадени, след постъпването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, по кредита са постъпвали плащания, като срокът на договора е изтекъл на 06.12.2017 г. Съгласно заключението, към 30.03.2020 г. (датата, до която са отразени в изготвената от вещото лице таблица – приложение 1 към ССЧЕ, суми) неплатеният остатък за просрочена главница възлиза на 2321,12 лв. Няма данни за постъпвали плащания след това. Противно на твърденията на въззивниците, на вещото лице не е поставян въпрос какъв е бил размерът на дължимата главница към датата на цедиране вземането. Посоченото в заключението, че процесният кредит е бил цедиран на 18.12.2019 г., както и посоченото от вещото лице, че към датата на цедиране вземането е възлизало на 3699, 35 лв. главница, видно от същото, не отразява изчисления, направени от вещото лице за размера на дълга към посочената дата, а възпроизвежда единствено предоставена от ищеца на вещото лице информация за размера на дълга.

Предвид изложеното и съобразно заключението на вещото лице, правилно първоинстанционният съд е уважил иска за главница за сумата от 2321,12 лв., като за разликата от 2321,12 лв. до пълния предявен размер от 3699, 35 лв. е отхвърлил иска.

По доводите във въззивната жалба на ответника – К. К. Б.:

Съгласно ТР № 5/21.01.2022 г. по тълк. д. № 5/2019 г. на ОСГТК на ВКС при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, шестмесечният срок започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост. Разяснено е, че при постигнато съгласие плащането на дължимата сума да се раздели на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. Поради липса на самостоятелно (извън това на главното задължение) основание за плащане на отделните вноски, техният падеж е ирелевантен за приложението на чл. 147, ал. 1 ЗЗД.

С оглед на горното за проверката на срока по чл. 147, ал. 1 ЗЗД от значение се явява датата на обявяване на остатъка от дълга по процесния договор за кредит за предсрочно изискуем, а ако не е била обявена предсрочна изискуемост - крайната дата на последната погасителна вноска.

В случая по делото се установява, че няма надлежно обявяване на предсрочна изискуемост, предвид което релевантна е крайната дата на последната погасителна вноска. В случая това е 06.12.2017 г., т.е. преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Предвид изложеното, към посочения момент не е изтекъл преклузивният шестмесечен

срок по чл. 147, ал. 1 ГПК и поръчителството не е било прекратено.

Възражението на ответника К. К. Б. за изтекла погасителна давност е неоснователно. В случая за главницата е приложима 5-годишна давност. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение е от 17.03.2015 г., а крайният срок на договора е 06.12.2017 г., т.е. преди подаването на заявлението, както бе вече посочено.

Поради съвпадение на правните изводи на двете съдебни инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в обжалваните части като правилно, а въззивните жалби – оставени без уважение.

По разноските:

При този изход на спора, жалбоподателите нямат право на разноски. Такива се следват единствено на въззиваемия-ответник – Д. Л. Б., но такива нито са направени, нито се претендират, като процесуалния представител на страната в съдебното заседание пред въззивния съд изрично заявява, че не претендира разноски в настоящото производство.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20054171 от 22.08.2022 г., постановено по гр. д. № 25032/2018 г. на СРС, 69 състав, **В ЧАСТТА**, с която е признато за установено по иска по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 430 ТЗ, вр. чл. 121 ЗЗД и чл. 92, ал. 1 ЗЗД, че К. К. Б., ЕГН: *****, адрес: гр. Ямбол, ул. „*****“ № *****, дължи солидарно с Д. Л. Б., ЕГН: ***** на „Общинска Банка“ АД сумата от 2321,12 лв., представляващи дължима главница по договор за банков кредит от 06.12.2007 г., ведно със законната лихва от 17.03.2015 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 13768/2015г. по описа на СРС, 69 с-в, както и **В ЧАСТТА**, с която искът за главница срещу К. К. Б., ЕГН: ***** и Д. Л. Б., ЕГН: ***** е отхвърлен за разликата над уважения размер от 2321, 12 лв. до пълния предявен размер от 3699, 35 лв.

Решение № 20054171 от 22.08.2022 г., постановено по гр. д. № 25032/2018 г. на СРС, 69 състав в останалата част е влязло в сила като необжалвано.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца – „К. БГ“ АД, ЕИК 2*****.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____